

CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Román od Viléma Boroše.

Hledala v duchu slova, jimiž by na tyto bolestné výčitky odpověděla, ale cítila, že Klarissa jí pravdu, a nenalezala slov omluvných.

Naklonila se všechna pobouřena ke Klarisse a tiše zašeptala:

„Půjdu k němu, přivedu ho sem, odvedu tě odtud a ty se opět uzdravíš. Kdo jest, o jehož lásku jsme tě připravili?“

„V Paříži jsi ho v noci navštívila.“

„Toho nesnesu, Klarisso!“ pravila Zuzana s náhlou hořkostí a vyskočila se stoličky.

„Na tvé výčitky jsem neodpovídala, ale že bych tě oloupila o předmět tvé lásky, to popírám. Byla jsem jen u jediného muže v noci návštěvou a ten mne list k tomu přilákal. Muž tento jest v mých očích darebákem a věř mně, že jsem ho nikdy nemilovala, že jsem ho vždy nenáviděla z hloubi srdce svého. A tys toho muže milovala?“

„Je to hrabě Hajóš,“ zašeptala Klarissa, sklopivši oči, jakoby si chtěla těmito slovy vykouzlit v duchu podobu hraběte.

„A ty si o mně domýšlíš něco zlého?“ tázala se Zuzana a všechna se chvěla.

„Znám každý tvůj krok.“

„A všl také, že jsem milovala knížete Dupuye.“

„Vím.“

„Nu — tedy?“

„Ale toužila jsi také po hraběti Hajóšovi!... Odpustila jsem ti, Zuzano. Učiň, oč jsem tě prosila.“

Zuzana se poděsila.

„Byla jsem tedy v takovém podezření?“ myslila si v duchu.

„Klarissa nesmí umřít, pokud ji o své nevinosti nepřesvědčím!“

„Klarisso!“ pravila hlasem pozneseným, skoro slavnostním, „přisáhám ti zde na tomto svatém místě, že mně nevině ubližuješ. Poslyš, jak se to stalo...“

... Bylo po mši.

Jeptišky píchávaly po jedné z kaple a ubíraly se po chodbě kolem.

Také hraběnka Levalová se blížila.

Se Zuzanou se točil svět.

Chtěla mluvit, ale nemohla, pozornost jeptišek do svých cell se vracejících byla k nim obrácena. Ale i Klarissa bezvzádně klesla na lenoch křesla; oči měla zavřeny a myšlenky její byly již na odchodu se světa.

Hraběnka Levalová s abatyši přistoupily k nemocné.

Hraběnka tázavě pohlédla na Zuzanu, jež byla bledá a třásla se.

„Nevím, maticko. Zavolejte lékaře, Klarissa nesmí umřít. Klarissa mně ukřivdila...“ pravila Zuzana rozčileně a s hlasitým vzlykotem klesla matce v objetí.

V trapné této chvíli naklonila se abatyše k nemocné a počala ji křísiti.

Klarissa se nehnula.

Na mramorově bělostných tvářích jejich pohrával si podivuhodný úsměv.

„Co se stalo?“ tázala se Levalová, pohlížejíc hned na Zuzanu, hned na Klarissu.

„Pojdme odtud, pojdme odtud. Klarissa mně velice ublížila!“ bědovala Zuzana. „Musím sem ještě dnes přivést hraběte Hajóše!“

„Kláro, drahá Kláro!“ volala abatyše Klarissu.

Ale tato neodpovídala.

Byla mrtvá.

KAPITOLA 56.

Se stupně k stupni.

Skvěle osvětlená okna vídeňského hradu poněkud halila se opět tmou.

Knížecí hosté k snátku se do-

stavivši odebrali se na odpočinek. Princ Rudolf odjel s mladistvou svou chotí do Schoenbrunnu.

V přibytku zámeckého hejtmana oslavovalo ještě několik gardistů a předních šlechticů mladé královské novomanžely.

Šampaňské teklo, všude bylo veselo; jeden důstojník hrál ve vedlejší komnatě na pianu nejnovější valčík Straussův.

Byl zde také hrabě Hajóš.

Byl ze všech nejveselejší. Objímal zámeckého hejtmana a pustil se s ním i do tance.

V tom okamžiku otevřely se náhle dveře a do komnaty vrazila komtesa Zuzana Levalová, všechna bez sebe.

„Kde je hrabě Hajóš?“ tázala se prudce.

„Tady jsem. Co jest?“ zvolal hrabě, pokračuje v tanci a ani se po komtesse neohlédl.

„Přišla jsem sem — ráda bych s vámi mluvila!“ zvolala Zuzana.

„Kdo je to?“ tázal se hrabě a ohlédl se. „Ah, to jste vy?“ dodal, když poznal komtesu.

„Co se stalo? Vypadáte, jako by se vám přihodilo nějaké neštěstí.“

„Ještě více, než pouze neštěstí, hrabě. Sotva jsem mohla se dočkat konce slavnosti, bych mohla s vámi promluvit. Pojďte se mnou, na chodbě vám povím, co se stalo.“

„Chcete mně něco říci, co se týče mé osoby?“

„Ano, vás také.“

Hrabě Hajóš pokrčil lhostejně rameny, sáhl po vojenském klobouku a vyšel se Zuzanou na chodbu.

„Klarissa umřela...“ pravila Zuzana.

„A?...“

„Vás to nepřekvapuje?“

„Nemám žádné příčiny, abych byl překvapen. O Klarisse vím jen tolik, že byla vaší nevlastní sestrou.“

„A nemiloval jste ji?“

„Za svého života jsem s ní sotva mluvil více než dvakrát.“

„Tak? A ona v hodině své smrti poslala vám vzkaz... Podle toho však bylo by zbytečné, abych vám ho vyřizovala.“

„Úplně zbytečné.“

„Tím lépe. Mohu tedy aspoň snadněji s vámi účtovat.“

„Se mnou?“ tázal se hrabě s výsměškem.

„Ano, s vámi!“

Zuzana z hluboka si vzdychla. Z očí sršely jí slzky.

„Vy jste mně u sestry uvedl v podezření a ona umřela s tím, že mne tří ošklivý hřích...“

„To jest vaši věc, komteso... Odpusťte, nemám času...“

„Ale podezření ono zavřel jste vy, v onu noc v Paříži...“

„Chci a žádám, abyste přišel matku moji upokojiti, sice i ona dnes nebo zítra uvěří, že jsem se prohrála.“

„Prosím vás, komteso, nechte mne na pokojí, nekazte mně zábalu. Rodina Levalová pro mne neexistuje.“

Hajóš otočil se na podpatku a zůstal Zuzanu na schodech.

Tvář Zuzanina hořela studem a zabanbením, duše její byla pobouřena; nejraději by se pustila za hrabětem a uskrtila ho.

Klopýtavými kroky, všechna zdrcena, spěchala se schodů a ubírala se ke kočáru, který před hradem ji očekával.

Doma čekalo na ni nové překvapení.

Z Paříže přibyl Bard.

Byl velice smutný—a střízlivý.

„Co chcete tady ve Vídni?“ tázala se Zuzana, aniž by myslila na příčinu příchodu bývalého generála.

„Dvě důležitě příčiny mne sem přivedly.“ — odpověděli Bard. —

„Jednou jest smutný osud Dupuyův. Vězení mu velice podrylo zdraví. Modlí se, postí se, v noční době bičuje své tělo a pláče jako dítě. Volá stále vaše jméno — žalno jest viděti a slyšetí toho člověka!“

Přišel jsem sem tedy proto, krásná komteso, abyste se smilovala nad mým přítelem a abyste mu odpustila; společenost pařížských bídnáků posud ho zbožňuje tolik, že by ho ihned vysvobodila, kdybych přinesl mu zprávu, že jste v srdci svém knížeti opět dobrá.“

„Vrabu svého otce abych odpustila?“

„Kníže vás hájil, komteso, když se ono neštěstí přihodilo. Položte si ruku na srdce a povězte upřímně, byla-li vražda ona zúmýslnou?“

„Nemám času v tuto chvíli uvažovati o svých citech. Duše moje naplněna jest jinými pocity a byla bych schopna i nejhoršího, jen abych svou pomstychtivost ukojila. Mrtvá moje sestra odnáší do hrobu s sebou obvinění, že nejsem postiva. To bouří celou moji bytost. Vy jste nepřítelem všech, kdož žijí v blahobytu, poskytněte mně svou ruku pomocnou, aby hrabě Hajóš nebyl zítra více mezi živými, a já budu s to, odpustiti knížeti Dupuyovi.“

„Již zase straší tento Hajóš?“ — zabručel Bard do vousů. —

„Pronásledování jeho málem mělo již Dupuye připravit o hlavu a vše bylo marné — jet' hrabě velmi lstivý a obezřelý!“

„Mluvte jinými slovy, Barde. Řcete raději, že jste zbábělec! Ze chováte podvrtné zásady o společnosti jenom na rtech, k činům však je nemáte odvahy!“

„Pro štěstí Dupuyovo v budoucí době byl bych schopen i nejhoršího, o tom buďte přesvědčena, komteso. Ale přibyl jsem do Vídně také z jiného důvodu. Tato druhá příčina mne nutí k bloudění světem. Nemohu choditi volně po ulici, musím se skrývati; ten, kdo mne pronásleduje, pozná mne v jakémkoli přestrojení.“

„Vás pronásledují?“

„Ano. Nejbohatší dívka mexická, dcera mnohonásobného miliónáře, Lea Resbartová, učinila slib, že mne přivede na popravě. Lea Resbartová zná moje provinění, má peníze a styky, i nejsem ani jednou hodinou jist.“

„Což jste se tak hrozně proti té dámě prohrál?“

„Byla mou nevěstou a učinil jsem jí slib, že nedám císaři zastřeliti. Slibu tomu jsem nedostál a Lea pronásleduje mne nyní pro smrt císařovu.“

„Co pravíte? Život císaře Maximiliana že byl ve vašich rukou? V rukou pařížského žebračka?“

„Vám, komteso, mohu se přiznati; jsem bývalý mexický generál Eskobedo. Já pomohl jsem Mexiku ku svobodě, já jsem tam provedl státní převrat. A pak se stal ze mne pařížský vagabund.“

„Tak se vám omděnili mexičtí hrdinové svobody, kteří císařský trůn zvrátili?“

Bard sklopil oči a z hluboka si vzdychl.

„Na tuto otázku jsem ani Dupuyovi střízlivě neodpověděl. Totiž ztratily se peníze z válečné pokladny — mám říci ještě více?“

„Rozumím vám. A domnívám se, že ona slečna Resbartová bude mít ve Vídni mnoho příznivců, neboť císař Maximilián byl zdejším lidem velice milován. Ukrýj vás zde v našem paláci a s hrabětem Hajóšem budu účtovat sama. Oh, tato ruka, která až dosud dovedla jen blaho působiti, bude tím spíše pevně držet, s níž potupitelé své cti se pomstí!“

„A Dupuy?“ — tázal se Bard, dívaje se dříve hluboko do očí.

„Zabiju-li člověka, budu mu

rovná a nemusím mu ani odpovídati.“

„Mohu tedy o tom zpravit své přátele v Paříži?“

„O čem?“

„Že budete za nedlouho v Paříži, komteso, aby knížeti pomohli na svobodu.“

Zuzana se zamyslíla.

Zápasila v duchu.

„Ne, ještě ne,“ odvětila Zuzana s náhlým rozhodnutím se, „dříve musím přijati křest krve.“

V tom vstoupil do salonu komorník.

Ohlašoval Leu Resbartovu, soukromníci z Mexika.

Zuzana a Bard ohlédli se po sobě.

„Již mne přistihla!“ šeptal Bard komtesse.

Zuzana obrátila se ke komorníkovi a pravila:

„Doveďte slečnu Leu Resbartovu do příjmacího salonu, tam přijmu její návštěvu.“

„Zdá se, že dáma ona jest velice rozčilená,“ pravil služebník.

„Nemůžeme za to; jděte a odveďte ji, jak jsem nařídila.“

Sluha odešel.

„Co teď?“ tázal se Bard nepokojně.

„Zůstanete zde v mém pokoji, zachráním vás na základě naší staré známosti.“

„Děkuji vám, děkuji vám. Dovedete-li Leu Resbartovou jen jediný den zdržeti zde v paláci, bude hrabě Hajóš zítra na mých rukou... Zabiju ho v souboji.“

„Pokusím se, abych mexickou dámu u sebe zdržela.“

Zuzana odešla do příjmacího salonu, kdež Lea Resbartová již na ni čekala.

Mexická miliónářka zesílila poněkud za čas uplynulý, ale pes to byla posud nápadně krásnou.

Měla na sobě šedivé cestovní šaty a na zevnějšku nic neprozrazovalo, že jest majitelkou četných miliónů.

„Hledám bídného člověka, komteso,“ pravila Lea Resbartová.

„Člověka, který naplnil zármutkem srdce miliónů, který povraždil tisíc synů Austrie, již zápasil k ubájení císaře srdce nejšlechetnějšího.“

„A toho člověka hledáte u mne, slečno?“ tázala se Zuzana s jakousi povýšeností. „A k tomu ještě v tak pozdní době?“

„Stopa vede mne sem a palácový personál mne upokojil, že laskavost komtesina mně promine a dovolí mně tuto návštěvu.“

„Stopa vás vedla sem?“

„Ano.“

„Kdo jest ten, jež hledáte?“

„Generál Eskobedo, nepravým jménem Alfons Bard.“

„A ten že měl vstoupiti sem do paláce?“

„Viděla jsem ho vlastněma očima.“

„Co by chtěl u nás?“

„Nevím, komteso.“

„A kdybychom ho našli?“

„Dala bych ho na základě listu, jež u sebe chovám, ihned zatknouti.“

„Promluvím se služebnictvem. Posadte se, slečno, vyztám se hned, kdo byl dnes v paláci.“

Zuzana vyšla se s ní a když po malé chvíli se opět vrátila, pravila s nuceným klidem:

„Ano, pravdu říkáte slečno, muž, jménem Bard, mne před nějakou chvílí hledal, ale mezitím, co vás sem vedli, odešel zase Bard se slovem, že přijde opět ráno. Je-li ve vašem zájmu, aby byl muž onen zatčen, počkejte zde u nás, rádi vás v paláci svém vidíme.“

„Ah, tedy zmizel,“ pravila Lea Resbartová. „Děkuji vám za vysvětlení a za vřelý pozvání, ale chci ještě dnes zmocniti se tohoto zločince.“

„A kdybyste ho nestihla?“ tázala se Zuzana a oči se jí zaleskly.

„Mohu se na vás spolehnouti, komteso?“

„S radostí, vždyť Bard jest ne-

přítelem mé vlasti,“ pravila Zuzana lživě.

„Prosím vás tedy, abyste pro mne ihned poslala; bydlím v hotelu „u anglického dvora“.“

„Vskáží vám, slečno.“

Lea Resbartová uklonila se s odměřenou zdvořilostí a úplně upokojena odcházela.

Zuzana vrátila se k Bardovi.

„Leu Resbartovu jsem nemohla zde zdržeti,“ pravila Zuzana Bardovi s velkou nedočkavostí ji očekávajícímu. „Ale přivedla jsem slečnu z cesty, buďte tedy opatrní, neboť Lea Resbartová zdá se býti dárou velice energickou. Slibila jsem jí, že zítra jí pošlu vzkaz do hotelu „u anglického dvora“, až sem přijdete. Ovšem — na tento vzkaz může čekati.“

„Jest ubytována „u anglického dvora“?“ tázal se Bard jaksi zamýšleně.

„Slečna mně to aspoň řekla.“

„Hotel „u anglického dvora“ znám, byl jsem v něm již ubytován, jsem orientován o všech jeho částech.“

„Proč mně to říkáte?“

„Něco mně napařilo. Buďte s Bohem, komteso, spěchám rychle za Leou Resbartovou; bude-li sama v hotelu, vyrovnám se s ní.“

„Víte, co činíte, já vás nezdržuji. Zítra máme pohřeb, umřela mně sestra v klášteře Voršilek. Vráťte-li se, vezměte si klíč od této komnaty a zavřete se tady. Upozorňuji vás, že šatník na pravo v rohu má dvojí zástěnu, tam byste se mohl ukrýti.“

Alfons Bard spěšně kvapil ulicemi vídeňskými.

Ubíral se řadami domů kvítím a prapory vyzdobenými k Mariahilferstrasse, kde jest hotel „Anglický dvůr“.

Kavárna v hotelu byla ještě otevřena.

Vstoupil dovnitř a prohlížel si v novinách onu část, kde jsou uvedeni cizinci do šlechetného města přibylí.

V řadě jmen ubytovaných v hotelu „Anglický dvůr“ četl dvě známá jména. Jedno bylo kněžna Lukrecie Tivolská, choť generála barona Štěpána Hajduka, druhé Lea Resbartová.

„Tak tedy choť Štěpána Hajduka jest také ve Vídni?“ bruchel si bývalý generál pro sebe. „Jistě přibyla z Uher, na svatbu princevu. Choť její zde není, jak ze seznamu vidím — nejspíše se vyhnul skvělým dvorním slavnostem. To by bylo zajímavé shledání, teď, po tolika letech! Ale lépe bude, nešetkám-li se s ní, vždyť i ji jsem kdysi pronásledoval až na smrt!“

Bard se zvedl a vyšel dvěma do dvora vedoucimi z kavárny.

Portýr hotelu dřímal již, nakloněn nad číslem anglických novin.

Bard vstoupil do jeho lože.

Když se dveře otevřely, procihl portýr, uhladil si anglické své licousy a zvědavě pohlédl na nočního hosta.

„Přicházím z kavárny, mám pro slečnu Resbartovu důležitě zprávy. Povězte mně, v kterém čísle bydlíte?“

„Slečna vrátila se před krátkou dobou domů a nařídila mně, abych k ní pustil jen policejní orgány.“

„Dobře! Já jsem detektiv. Zde jest má legitimace.“

Bard směle vytáhl starý jízdni lístek lodní z tobočky.

Ospalému vrátnému to postačilo.

„Slečna Lea Resbartová bydlí v prvním poschodí v pokoji číslo 28,“ pravil vrátný laskavě.

„Osmadvacet!“ šeptal si Bard a tichými kroky spěchal nahoru po schodech těžkým plyšovým koberecem pokrytých.

„Leo Resbartová, hodina účtování nadešla — navzdor své přisaze nepřivedeš Eskobeda na popravě!“ pravil si Bard a ohmatal si kapsu, má-li u sebe anglickou dýku, již dostal od prosulého pařížského zločince.